Alva in zvonček v snegu

Mama in oči

Ta knjiga pripada:

_____

Dobrodošli v tej vzorčni knjigi! Narejena je natanko tako, kot bo narejena vaša – iz fotografij in izbir, prikazanih ob njej – in kaže, kako je lahko videti zgodba Od Sage tebi. Listajte, berite in si predstavljajte svojega otroka kot junaka lastne pravljice.

Bila je noč pred božičnim večerom. V hiši je dišalo po medenjakih, žafranovih kolačkih in smrekovih vejicah. Alva je ravno položila zadnjo poprovo palčko na krožnik, ko je nekaj zazvončkljalo pri oknu. Cing, cing, cing.

V snegu je stal majhen jelenji mladiček. Imel je krila, zložena ob hrbtu kot dva mehka plašča, in srebrn zvonček okoli vratu. Pogledal je gor k Alvi, nato gor proti nebu in potem poteptal z drobcenim parkljem. Med oblaki je čez luno drselo nekaj temnih pikic. Mladiček je skušal razpreti krila, a jih je spet zložil. Alva je stekla proti predsobi.

Alva si je tako hitro nadela kapo, rokavice in škornje, da je eno rokavico obrnila narobe. „Naj bo tako“, je rekla. Skozi odprta vrata je priplazil hladen zrak, ki je dišal po snegu.

Jelenji mladiček je že našel vrsto drobnih sledi parkljev. Ležale so v puhastem snegu in vodile proti smrekovemu gozdu. Alva je počepnila ob njih. „Pojdiva za čredo“, je rekla. „Korak za korakom.“ Malo je pomislila in rekla: „En korak skozi smreke.“ Mladiček je previdno stopil. Zvonček je odgovoril: cing. Alva je naredila še en korak in skupaj sta sledila stopinjam proti temnim drevesom.

V smrekovem gozdu je vladala snežna tišina. Veje so visele bele in okrogle, včasih pa je kepa snega padla z majhnim plopom. Alva je najprej zagledala sledi parkljev, dve majhni znamenji in nato še dve. Pazljivo jim je sledila, kot kadar po svežem sneženju išče živalske sledi.

Jelenji mladiček je pohitel za tri korake, a nizka veja se je ujela v eno od njegovih kril. Trznil je in obstal. „Počakaj, vidim“, je rekla Alva. Nežno je odmaknila vejo. „En korak skozi smreke“, ga je spomnila. Mladiček je šel naprej. Med debli se je odprlo veliko belo polje in daleč tam zunaj se je zaslišal globok bummm.

Za zadnjo smreko je ležalo jezero, zamrznjeno in gladko pod snegom. Globoko v njem je pel led: bummm, bummm, kot velikanski boben daleč pod zemljo. Ušesa jelenjega mladička so švignila vsako na svojo stran.

Toda sledi črede so se lesketale čez jezero. Niso bile več navadne sledi. Svetile so srebrno belo in povezovale bregova kot ozek zimski most. Alva je postavila škorenj na prvo bleščečo sled. „En korak skozi smreke“, je rekla. Nato je zagledala naslednji del poti. „In en čez led.“ Mladiček je nekaj trenutkov stal pri miru. Tedaj je zazvončkljal zvonček, on pa je postavil svoj mali parklj poleg Alvinega.

Sredi jezera je led znova zapel, tokrat dlje: bummm-bummm-bummm. Jelenji mladiček je poskočil. Zvonček je tako hitro zažvenketal, da je Alva skoraj izgubila štetje korakov.

„Jezero je odlično pri basih“, je rekla. „Ampak pri preostalem potrebuje pomoč.“ Alva je nežno in malce po svoje zamrmrala kratko melodijo iz božične pesmi. Mladiček je poslušal. Potem je polagal parklje v bleščeče sledi, drugega za drugim. En skozi smreke, en čez led. Na drugi strani so v temi čakale majhne zlato rumene pikice. Alva je poškilila. „Snežne svetilke!“ je rekla in pospešila.

Snežne svetilke so stale v vijugasti vrsti, okrogle kot snežne žemljice. V vsaki je trepetala majhna lučka. Rahlo je dišalo po toplem vosku, čeprav je bila noč mrzla in jasna.

Med svetilkami je Alva našla še več sledi parkljev. Ena je stopila čisto ob njeni stari sankaški progi. „Tukaj so bili“, je rekla. Pogledala je navzgor. Nad svetilkami se je dvigal visoki hrib, bel proti nebu. „En skozi smreke, en čez led, en mimo svetilk.“ Jelenji mladiček je iztegnil vrat proti vrhu, a črede ni bilo videti. Zgoraj se je premikal le veter. Alva je krenila proti bregu.

Hrib je bil videti dvakrat višji, ko je Alva stala ob njegovem vznožju. Tu se je navadno sankala, dokler niso njena lica pordela in rokavice otežele od snega. Navzdol je šlo hitro. Navzgor pa je bilo predvsem sopihanje.

„Delajva majhne korake“, je rekla. Jelenji mladiček je skušal splezati, zdrsnil nazaj in se nenadoma usedel sredi snega. Krila so mu postrani obvisela. Alva je stisnila ustnice, da se ne bi zahihitala, toda ramena so se ji vseeno tresla. Mladiček jo je zelo jezno pogledal. „Oprosti“, je rekla Alva in mu ponudila roko. „En skozi smreke, en čez led, en mimo svetilk, en navzgor po hribu.“ Še en korak. In potem še eden.

Na polovici poti je veter obkrožil hrib. Zavihral je sneg čez njuno pot. Najprej so sledi mladičkovih parkljev postale plitve. Potem so se Alvine sledi škornjev znova zapolnile, dokler niso ostale le mehke jamice, ki so izginjale, medtem ko jih je gledala.

„Malo pohitiva“, je rekla Alva. Naredila je dva koraka. Mladiček enega. Naredila je še dva, on pa ji je sledil z zvončkom, pritisnjenim ob prsi. Za njima so bili smreke, led in svetilke, a veter je brisal vse za njima. Alva je pot glasno ponovila, kot da bi jo besede lahko obdržale: „En skozi smreke, en čez led, en mimo svetilk, en navzgor po hribu.“ Vrh je bil zdaj blizu. A ali bo čreda še tam?

Na vrhu ni bilo dreves, le nebo, veter in sneg, ki je bežal vstran. Alva se je obrnila. Tam bi morala biti njuna pot. A sledi ni bilo nobene, niti ene same.

„Zdaj lahko poletiš“, je rekla in pokazala navzgor. Jelenji mladiček je odprl krila. Počepnil je, se pognal s prednjima parkljema in obstal. Zvonček je visel brez glasu. „Poleti!“ je Alva rekla še enkrat, tokrat glasneje. Toda mladiček je zložil krila in se stisnil skupaj, majhen kot izgubljena rokavica. Nad njima je čreda drsela naprej proti robu oblakov. Alva je močno stisnila svojo rokavico. Kaj je imela ona, kar bi čreda lahko slišala?

Veter je vlekel Alvi kapo. Z eno roko jo je držala, z drugo pa pogledala proti mladičku. Čisto pod njegovo brado je bil zvonček, svetleč kljub snegu. Alva se je spomnila cingljanja pred oknom. Spomnila se je, kako se je slišalo med smrekami.

„Morda nas ne vidijo“, je rekla. „A morda nas slišijo.“ Previdno je prijela zvonček in pozvonila: cing, cing, cing. Trije jasni zvoki. Sprva je odgovoril le veter. Alva je znova pozvonila, močneje. Cing, cing, cing. Tedaj se je temna pikica nad robom oblakov ustavila. Nato je prišel odgovor, tanek, a jasen: cing-cing-cing.

Jelenjemu mladičku so ušesa poskočila pokonci. Na nebu so se majhne pikice obrnile nazaj. Iz oblakov je zazvenelo več zvončkov, kot da zvezde stresajo žepe, polne srebra.

Alva je pogledala sankaški breg. Z vrha je nežno padal navzdol, gladek od mnogih voženj in dovolj širok za dva. „Ni ti treba začeti naravnost navzgor“, je rekla. „Ko se tukaj sankam, se najprej nagnem naprej, potem pa gre kar samo od sebe.“ Stopila je h robu. „En skozi smreke, en čez led, en mimo svetilk, en navzgor po hribu …“ Jelenji mladiček je stopil korak naprej. Alva se je nasmehnila.“… in en navzdol.“

Alva je stekla. Tekla je kot takrat, ko so sani že začele drseti in jih moraš ujeti, preden izginejo. Sneg je puhkal okoli njenih škornjev. Jelenji mladiček je tekel ob njej, sprva okorno, potem pa vse hitreje.

„En navzdol!“ je zaklicala Alva. Mladiček je razprl krila. Naredil je en skok. Nato še enega. Pri tretjem skoku so se parklji snega skorajda niso več dotaknili. Zvonček je zapel tako jasno, da se je Alva zasmejala kar med sopihanjem. Jelenji mladiček se je dvignil čez snežni rob v svetleče se nebo. Čreda mu je prihitela naproti, žvenketajoča in bleščeča, mali mladiček pa je poletel naravnost mednje.

Na božično jutro je bila hiša spet tiha. Dišalo je po kavi, medenjakih in majhni smrečici v kotu. Na mizi so pod črtasto kuhinjsko krpo ležali žafranovi kolački. Alva je stopila k oknu.

V novem snegu je bila vrsta drobnih sledi parkljev, vse do hiše in nato spet nazaj. Na vrhu smrečice je na temno rdečem traku visel majhen srebrn zvonček. Alva se je postavila na prste in ga nežno dregnila. „Cing, cing, cing“, je zazvonil. Daleč nad streho se je v rožnatem zimskem nebu videla majhna čreda. Alva je še enkrat pozvonila.

Alva in zvonček v snegu

V noči pred božičnim večerom pred Alvino okno pristane majhen leteči jelenji mladiček, daleč od svoje črede. Alva sledi sledem skozi sneg, čez pojoči led in po svojem sankaškem bregu navzgor, kjer mora majhen zvonček zazveneti vse do neba.

sl-si.sagatilldig.se